

"Είναι η μεγαλύτερη πορεία πάνω στο Πήλιο. Είναι μια διαδρομή που δέσει ποδό κοράγιο, προετοιμασία καθή και να μην ακοιουθήσουν άτομα, τα οποία δεν είναι δοκιμασμένα σε μακρινές πορείες..." — Νίκος Χαρατσός.

το μακρύτερο μονοπάτι του Πηλίου

Πουρί — Βένετο

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ANNA ΚΑΛΑΪΤΖΗ, ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗΣ

-Μακάρι να μπορούσατε να διαβείτε και το μεγάλο μονοπάτι. Δυστυχώς, έκλεισε πια. Από τητο τόσα χρόνια, έγινε λόγγος.

Μ' αυτά τα λόγια μας υποδέχτηκαν οι φίλοι μας στο **Βένετο**. Είχαμε μόλις ολοκληρώσει το μονοπάτι, που μετά από τρειςμιση ώρες μας έβγαλε στο Βένετο από την **Πάνω Κερασιά**. Την προηγούμενη μέρα, ένα συντομότερο μονοπάτι, μας είχε οδηγήσει στην ιστορική **Μονή Φλαμουρίου**.(1)

-Και ποιο είναι το μεγάλο μονοπάτι;

-Α, το μακρύτερο του Πηλίου. Ένωσε κάποτε το χωριό μας με το Πουρί.

Γι' αυτό το μονοπάτι έγραφε ο αείμνηστος **Νίκος Χαρατσής**, ότι «είναι η μεγαλύτερη πορεία πάνω στο Πήλιο. Είναι μια διαδρομή που θέλει πολύ κουράγιο, προετοιμασία καλή και να μην ακολουθήσουν άτομα, τα οποία δεν είναι δοκιμασμένα σε μακρινές πορείες».(2)

Αυτά συνέβαιναν το καλοκαίρι του 2006 στο Βένετο. Σ' αυτή την μοναχική άκρη του Βορείου Πηλίου, ζούσαμε, με τους λιγοστούς ντόπιους, στιγμές ηρεμίας και φιλοξενίας αυθεντικής.

Φύγαμε απ' το χωριό, το μονοπάτι ξεθώριασε στη μνήμη. Ως τις αρχές του Μάρτη, που μας το θύμισε ο **Φυσιολατρικός Όμιλος Βόλου**, «**ΠΑΝ**», σωματείο ιστορικό, με χρονιά ίδρυσης το **1934**. Η λιτή περιγραφή ανέφερε: «*Όρες πορείας: 9 - βαθμός δυσκολίας: 2/5, λόγω μεγάλης διάρκειας. Βαθμός ομορφιάς: 3/5. Εύκολη διάσχιση της παρθένας και άγριας ΒΑ πλευράς του Πηλίου, με θέα στο γαλάζιο του Αιγαίου μέσα σε πυκνή βλάστηση και προσέγγιση απόκρημνων ακτών και παραλιών.*».

-Μετά από τόσα χρόνια που ήταν κλεισμένο, έχει επιτέλους ανοίξει το μονοπάτι, μας λέει ο **Γιάννης Προκοπίου**, Γραμματέας του Ομίλου.

Δεν χρειάστηκε να προσπαθήσει για να μας πείσει. Η προοπτική της διάσχισης ήταν από μόνη της ένα ισχυρότατο κίνητρο, ώστε να δηλώσουμε αμέσως συμμετοχή. Αυτό που δεν ξέραμε ήταν, ότι η «εύκολη διάσχιση» που ανέφερε η περιγραφή, είχε πάψει να είναι εύκολη, μετά από 15 μέρες βροχών στην περιοχή.

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΚΚΙΝΗΣΗ

Εγκαταλείπουμε την πόλη του Βόλου με ήπιο καιρό. Μετά τα ψηλώματα του Άνω Βόλου, οι στροφές της Πορταριάς ξετυλιγονται μυστηριώδεις, βυθισμένες στην ομίχλη.

Καθώς ανηφορίζουμε προς τα Χάνια εμφανίζεται στα πρανή του δρόμου χιόνι, που ψηλώνει συνεχώς.

-Στο τρίστρατο που θα βρείτε, θ' αφήσετε το αυτοκίνητο και θ' ανηφορίσετε αριστερά προς τις εγκαταστάσεις της Αεροπορίας,λένε οι οδηγίες.

Παίρνουμε τον ανήφορο με τις λιγοστές μας αποσκευές. Δεν έχουμε φακό αλλά ούτε κι είναι απαραίτητος. Στο ημίφως της λευκής νύχτας συνηθίζουν γρήγορα τα μάτια. Δεν βαδίζουμε για πολύ. Στην επόμενη στροφή διακρίνουμε τα φώτα του καταφύγιου. Αρχίζουμε ν' ανεβαίνουμε την κατάλευκη πλαγιά. Για μονοπάτι έχουμε το βαθύ λούκι, που δημιούργησαν τα βήματα όσων προηγήθηκαν. Το ύψος του χιονιού ξεπερνάει τα 70 εκατοστά. Η πορεία είναι κουραστική.

Φτάνουμε στο καταφύγιο στις 11 ακριβώς. Στο άνοιγμα της πόρτας μια πνοή ζεστού αέρα θωπεύει τα πρόσωπά μας. Αναμμένο τζάκι, κούτσουρα οξυάς και ολόγυρα μια συντροφιά ανδρών και γυναικών, που μας υποδέχονται με περίσσια εγκαρδιότητα. Είναι μέλη του ΠΑΝΟΣ αλλά και του φιλοξενούμενου **Σ.Ε.Ο.** Θεσσαλονίκης. Αυτός ο ορειβατικός σύλλογος είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αείμνηστο πατέρα μου και με μερικές αξέχαστες αναβάσεις στον Όλυμπο.

Από τα πολλά και ποικίλα που μας προτείνουν για δείπνο αρκούμαστε σ' ένα φλυτζάνι τσάι με μέλι. Απολαμβάνουμε το ευωδιαστό ρόφημα και την συντροφιά των

ορειβατών στην πετρόχτιστη αίθουσα, που θυμίζει περισσότερο αρχοντικό του Πηλίου παρά καταφύγιο του βουνού. Το εγερτήριο, ωστόσο, στις πεντέμιση τα χαράματα μας επιβάλλει να εγκαταλείψουμε την ωραία ατμόσφαιρα.

Λίγες ώρες μετά, το καταφύγιο ζωντανεύει. Ανάβουν τα φώτα, αρχίζουν οι ομιλίες, επιστρατεύονται άρβυλα, αδιάβροχα, μπατόν, τρόφιμα και νερό, φωτογραφικές μηχανές και GPS. Η ώρα της αναχώρησης πλησιάζει.

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΥΡΙ

Στις 7 το πρωί αρχίζει το λεωφορείο να κατηφορίζει προς το Πουρί. Μισοσκοτάδο ακόμη, συννεφιασμένο και βλοσυρό, με χιονόνερο και θερμοκρασία γύρω στο 0. Απίστευτο χιόνι καλύπτει τα πλαϊνά του δρόμου και τις πλαγιές. Μια ώρα μετά φτάνουμε στο Πουρί. Γράφει ο **Νίκος Διαμαντάκος(3)**: «*Το χωριό είναι χτισμένο σε μια κατωφέρεια, που κοιτάζει προς την ανατολή και έχει απέραντη θέα προς το Αιγαίο... Το μέσο υψόμετρο είναι 450μ. αλλά τα κάτω σπίτια με τα επάνω παρουσιάζουν υψομετρική διαφορά γύρω στα 150μ., γι' αυτό*

κανένα σπίτι δεν εμποδίζει τη θέα του άλλου προς το λεβάντη».

8:15'. Αδιάβροχα, κουκούλες και ξεκινάμε με βροχή. Για μερικά λεπτά κατφορίζουμε μίζερο τοιμεντόδρομο. Ύστερα λοξεύουμε δεξιά σε καλντερίμι, που εισχωρεί σε κατάφυτη ρεματιά.

8:30'. Φτάνουμε σε εκπληκτική πηγή νερού, που ρέει από τα έγκατα πελώριου πλατανιού. Απογεμίζουμε τα παγούρια μας. Οι πληροφορίες λένε, πως δεν υπάρχει άλλο νερό στη διαδρομή. Ακολουθεί κατφορικό καλντερίμι, καλυμμένο με ξερόφυλλα και λάσπη. Γλυστράει πολύ, βαδίζουμε με μεγάλη προσοχή.

8:50'. Σε υψόμετρο 220μ. περνάμε το **Ξηρόρρεμα**, που μόνον ξηρό δεν είναι. Ανηφορίζουμε σε πλαγιά μεγάλου φαραγιού. Η βροχή πέφτει ασταμάτητα. Γοργοκίνητα ρυάκια τρέχουν από παντού. Ειν' ένα Πήλιο χειμωνιάτικο, όχι ιδιαίτερα φιλικό αλλά πολύ αυθεντικό. Το ύμνησαν με ποικίλα επίθετα πολλοί αρχαίοι συγγραφείς. Όπως αναφέρει ο **Κώστας Λιάπης** (4), το Πήλιο είναι «ένας πανώριος και πυκνά δασωμένος τόπος κατάρρητος από τα βουνίσιανάματα, βαθιά χαρακωμένος από απόκρημνα φαράγγια και γεμάτος από μια

εκπληκτική ποικιλία βοτάνων. Ένας τόπος, που συχνά-πυκνά χάνεται μέσα στα πούσια και στα χιόνια ή συγκλονίζεται από τις αντάρες και τους δυνατούς ανέμους».

Την ΒΑ άκρη αυτού του υπέροχου βουνού, των Κενταύρων και των μύθων, διασχίζουμε τούτο το Μαρτιάτικο πρωινό. Ένα πρωινό που ταλαντεύεται αναποφασιστο ανάμεσα σε Άνοιξη και Χειμώνα. Νά όμως που οι σταγόνες αραιώνουν, παίρνει να ξανοίγει ο καιρός. Βγαίνουμε σε ξέφωτο, αρχίζει χωματόδρομος σταθερός, χωρίς την ολισθηρότητα των καλντεριμιών.

9:10'. Μια σχεδόν ώρα μετά την αναχώρησή μας συναντάμε διακλάδωση και ανηφορίζουμε αριστερά. Η βλάστηση είναι πάντα πυκνή με κυρίαρχες τις αριές, τα ρείκια, τις κουμαριές. Απ' το χορταρισμένο έδαφος, το μουσκεμένο απ' τη βροχή, προβάλλουν λεπτεπίλεπτες λευκές

Αριστερά: 6 Μάρτη. Νωρίς το πρωί εγκαταλείπουμε το καταφύγιο του Ομίλου «ΠΑΝ».

Στα 1250 μέτρα, πάνω από τα Χάνια, το ύψος του χιονιού ξεπερνάει τα 50 εκατοστά. Δεξιά: Παρατηρώντας στο χάρτη τη μακρά πορεία που διασχίζει την ΒΑ, τόσο μοναχική και άγνωστη ηλιορείτικη ακτογραμμή.

εαυτούς μας, καθλωμένοι από την άγρια ομορφιά του φαραγγιού. Μετά αρχίζει και πάλι το καλντερίμι ανηφορικό, ελικοειδές. Ας απολαύσουμε την γλαφυρή πένα του Λιάπη για τα Πηλιορείτικα καλντερίμια: (6) «Ταπεινά, από μια πρώτη προσέγγιση, δημιουργήματα καθημερινής χρήσης τα παλιά καλντερίμια του Πηλίου, αποτελούν στην ουσία έργα ιδιαίτερα πεισματωμένοι μόχτου κι απίστευτης υπομονής... Με τις σωστές κλίσεις τους, τα χαρακτηριστικά «καγκιόλια» τους και τις απαραίτητες αναβαθμίδες («πασμάκια» τις λένε στο Πήλιο), που βοηθούσαν κι έδιναν ρυθμό και στην ανάσα και στο βάδισμα ανθρώπων και ζώων.

Δυστυχώς όμως, εδώ και κάμποσα χρόνια, οι περισσότερες από τούτες τις λευκές πινελιές είτε ξηλώθηκαν από τις μπουλντόζες, είτε σκεπάστηκαν με το βάρβαρο τσιμέντο, είτε

και ροζ πρίμουλες, μωβ ανεμώνες και εκπληκτικά «αρκουδοπούρναρα», με τις ολοκόκκινες μπίλιες, τα «λιόπουρνα» όπως τα ονομάζουν εδώ. Νά χαμηλά και η πασίγνωστη αμμουδίτσα του **Οβριού**.

9:50'. Έχοντας διανύσει κάτι παραπάνω από 5 χλμ. φτάνουμε στο βουερό Ρέμα της **«Λαγωνίκας»**, με το εξίσου επιβλητικό **«Τοξωτό Γεφύρι Διακουμή»**. Ο Λιάπης το θεωρεί ως το ψηλότερο του Πηλίου, ενώ ο Χαρατσής αναφέρει: (5) «Στο σημείο ειούτο, επάνω στον κορμό μιας καρυδιάς, έχω καρφώσει και ταμπέλα ενδεικτική για το τοξωτό γεφύρι και την Παλιά Μιτζέλα, γι' αυτούς που έρχονται από το Πουρί και πάνε για το Βένετο ή το Φλαμούρι».

Χαρίζουμε μια λιγότεπη στάση στους

εγκαταλείφθηκαν απ' όλους και πνίγηκαν σιγά-σιγά από την οργιαστική και άγρια πηλιορείτικη βλάστηση. Κι εντυχώς πάλι που τον τελευταίο καιρό...αρκετά από τα μεγάλα τούτα παλιά καλντερίμια...αναπαλαιώθηκαν υποδειγματικά και καθαρίστηκαν από τους αγριόθαμνους που τα κάλυπταν, παραδομένα και πάλι στην κοινή χρήση, όχι βέβαια των λιγοστών πια υποζυγίων του Πηλίου αλλά των ντόπιων και ξένων περιπατητών και οδοιπόρων».

Πάνω από το βουερό «Ρέμα της Λαγωνίκας» περνάμε το γεροφτιαγμένο «Τοξωτό γεφύρι του Διακουμή». Ο αείμνηστος Χαρατσής άφησε για πάντα στον κορμό του δέντρου τη σφραγίδα του, δείγμα της μεγάλης του αγάπης για το καινούριο πηλιορείτικο βουνό.

Κάποτε ήταν ζούγκλα αδιαπέραστη, που είχε κλείσει το μονοπάτι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΜΙΤΖΕΛΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΟΥ ΛΙΜΝΙΩΝΑ

10:00' Ο ανήφορος τελειώνει. Βγαίνουμε σε ξέφωτο, σε υψόμετρο 200 μέτρων. Η θέα στο Αιγαίο είναι υπέροχη. Αρχίζει μονοπάτι στενό, χωμάτινο, που διασχίζει τα λιγοστά ερείπια, της **Παλιάς Μιτζέλας**. Γράφει ο Λιάπης: (7) «Δέκα περίπου χιλιόμετρα βόρεια από το Πουρί, μέσα σε δασωμένες πια περιοχές, βρίσκονται τα οικοδομικά λείψανα του χωριού Μιτζέλα, που, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, πυρπολήθηκε από τους Τούρκους στα 1828, για τους αγώνες των ναυτικών του χωριού εναντίον τους... Ένα δημοτικό τραγούδι εξυμνεί την ηρωική αντίσταση των Μιτζελιωτών και τη θυσία κάποιων Μιτζελιωτισσών, που, για να μην πέσουν στα χέρια του εχθρού και αιμασιούν, έπεσαν σαν άλλες Σουλιώτισσες στους κακοτράχαλους γκρεμούς».

Μετά την καταστροφή της Μιτζέλας οι περισσότεροι κάτοικοι διαπεραιώθηκαν με πλοία στη Σκιάθο. Έξι χρόνια αργότερα εγκαταστάθηκαν σε παραλία του Παγασπτικού κοντά στον Αλμυρό και ονόμασαν το χωριό τους Νέα Μιτζέλα. Λίγα χρόνια αργότερα το μετονόμασαν σε **Αμαλιάδα**, προς τιμήν της βασίλισσας Αμαλίας.

Έξω από τα όρια του πάλαι ποτέ ακμαίου χωριού συναντάμε ρεματάκι που κατακυλάει στην λεία επιφάνεια βράχου. Το περνάμε εύκολα και βγαίνουμε στην αντικρινή πλαγιά. Πάνω απ' τα κεφάλια μας συνωθούνται πλατάνια, καστανιές και βαλανιδιές. Τα ξερόφυλλά τους έχουν από μήνες σκεπάσει το μονοπάτι, που, μετά τις βροχές είναι γεμάτο με λάσπη και υγρασία. Ο τόπος ολόγυρά μας αναδίδει γνήσια ατμόσφαιρα φθινοπώρου. Κάποια στιγμή το μονοπάτι διεισδύει σε πυκνή βλάστηση από ψηλά χόρτα, θάμνους και δέντρα. Είναι βέβαιο, ότι πριν από τις πρόσφατες εργασίες διάνοιξης, θα ήταν ζούγκλα αδιapέραστη. Σήμερα είναι μια ειδυλλιακότητα φυσική δίοδος, που απλά χρειάζεται περιοδική συντήρηση.

10:45' Βγαίνουμε σε χωματόδρομο, σε υψόμετρο 245 μέτρων. Εδώ δεσπόζει η σήμανση «**02 ΕΟΣ Βόλου**». 100 περίπου μέτρα μετά μας περιμένει μια απρόσμενη

έκπληξη: Είναι η δεύτερη πηγή, που ρέει ζωηρή μέσα από ξύλινο στόμιο, στο αριστερό πρηνές του δρόμου. Λίγο πιο πάνω κατευθυνόμαστε δεξιά προς την θέση «**Περιβόλια**» (αριστερά ο δρόμος ανηφορίζει προς Κοκκινόγεια). Είναι μια ευχάριστη διαδρομή ανάμεσα σε ρείκια, κουμαριές, αριές και αβασιινιές. Το βουερό, θυμωμένο ρέμα «**Βολιάς**», κατεβαίνει από την δασωμένη πλαγιά και κόβει τον δρόμο. Αδύνατον να το διαβούμε, δίχως να μουσκέψουμε τα παπούτσια μας. Περνάμε διαδοχικά ρέματα, όλα ζωηρά, με πολύ νερό. Φτάνουμε σε διακλάδωση, στην ωραία τοποθεσία «Περιβόλια». Κάπου εδώ, αθέατο έξω από το δρόμο, βρίσκεται το ξωκκλήσι του Αη-Γιάννη, όπου οι Πουριώτες μαζεύονται και πανηγυρίζουν τα καλοκαίρια.

11:30' Περνούν οι ώρες, συνεχίζουμε να βαδίζουμε με καλό ρυθμό. Τελειώνει ο δρόμος, αρχίζει κατηφορικό, λασπωμένο μονοπάτι. Που μας βγάζει στην ωραία ρεματιά με το «**Κερασόρρεμα**».

Ανηφορίζουμε σε πλαγιά κατάφυτη με αριές. Οι εργασίες διάνοιξης είναι κι εδώ ιδιαίτερα ορατές. Το προϊόν των υλοτομήσεων, ωστόσο, δεν έχει περισυλλεχθεί. Αντίθετα, τα κλαδιά και οι κορμοί των υλοτομημένων αριών σχηματίζουν σωρούς, που καταλαμβάνουν σε κάθε του σημείο το μονοπάτι. Για ένα 10λεπτο ισορροπούμε πάνω σε λασπωμένους, ολισθηρότατους κορμούς. Με πραγματική ανακούφιση ξαναμπαίνουμε σε κανονικό μονοπάτι στο τέλος της ανηφόρας. Από το ξέφωτο αγναντεύουμε για λίγο το Αιγαίο, μια γαλανή παρένθεση ανάμεσα στην πολύωρη κυριαρχία του πράσινου.

Αρχίζει μέσα στο δάσος ένα μονοπάτι κατηφορικό, ελικοειδές, δύστροπο και ολισθηρό. Σε πολλά σημεία οι διανοίξεις έχουν δημιουργήσει ένα φυσικό τούνελ σ' αυτή την δύσβατη ηπλιορείτικη πλαγιά. Που χαμηλώνει και χαμηλώνει προς την επιφάνεια του Αιγαίου χωρίς τελειωμό.

Πριν από την καταστροφή της από τους Τούρκους η Παλιά Μιτζέλα ήταν ένα ζωντανό και ακμαίο χωριό. Σήμερα, μέσα στην υπέροχη φύση, ελάχιστα ερείπια έχουν απομείνει.

Λιγόλεπτη στάση για ανασυγκρότηση. Σε αρκετά σημεία της διαδρομής το μονοπάτι παρουσιάζει ποικίλες δυσκολίες.

**Ο "ΠΑΝ"
ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΜΙΛΟΣ ΒΟΛΟΥ**

Η αγάπη στη φυσιολατρία ένωσε δεκάδες Βολιώτες σε μια φιλοεκδρομική συντροφιά που άφηνε και αφήνει την πόλη για να χαρεί τις ομορφιές της υπαίθρου. Πρώτα στο Πήλιο και σιγά - σιγά στα γύρω βουνά της Θεσσαλίας και του υπόλοιπου ελλαδικού χώρου. Από το **1931** που ιδρύθηκε ο Όμιλος έχει πραγματοποιήσει χιλιάδες εκδρομές, εξορμήσεις, αναβάσεις σε κορυφές, ομιλίες, δεντροφυτεύσεις, πολιτιστικές εκδηλώσεις.

13:15' Πέντε ακριβώς ώρες μετά την αναχώρησή μας φωνάζουμε «*θάλαττα-θάλαττα*». Βρισκόμαστε πάνω από τον **Λιμνιώνα**, τον γοπτευτικότερο ορμίσκο αυτής της ακτογραμμής. Η βοτσαλωτή παραλιούλα είναι περικλειστη από τραχείς, γκριζόλευκους ασβεστόλιθους και το άνοιγμά της μόλις ξεπερνάει τα 30 μέτρα. Με πλιοφάνεια και μπουνάτσα τα νερά του Λιμνιώνα έχουν μια έξοχη διαύγεια και χρωματικούς τόνους τυρκουάζ. Πού είχαμε την ευτυχία ν' απολαύσουμε πέντε χρόνια πριν, στην από θαλάσσης προσέγγιση της βραχώδους -και σπηλαιώδους- ακτογραμμής.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΙΜΝΙΩΝΑ ΣΤΟ ΒΕΝΕΤΟ

Ένας-ένας καταφθάνουν και οι τελευταίοι πεζοπόροι. Απιθώνουν στα βότσαλα σακίδια και μπαστούνια, βγάζουν τα λιγοστά τρόφιμα και τα παγούρια με το νερό. Άλλοι ξεκουράζονται, ακουμπούν τις πλάτες τους στους βράχους, αγναντεύουν το πέλαγος που ξανοίγεται ταραγμένο. Σ' ένα τέτοιο, πολύ πιο φουρτουνιασμένο πέλαγος, συνέβη πριν δυόμιση χιλιάδες χρόνια ένα μεγάλο ιστορικό γεγονός. Ας θυμηθούμε για λίγο την περιγραφή του Χαρατοπί: (8).

«Σε τούτες τις απότομες ακτές τσακίστηκε το 480 π.Χ. το μεγαλύτερο μέρος του στόλου του Ξέρξη.

Μετά την δύσβατη κάθοδο, που διαρκεί πάνω από μία ώρα, αντικρύζουμε επιτέλους τον πανέμορφο ορμίσκο του Λιμνιώνα, που αντιστοιχεί περίπου στο 60-65% της συνολική μας διαδρομής.

Από το 1964 διατηρεί ιδιόκτητο καταφύγιο στα **Χάνια Πηλίου**, όπου φιλοξενεί ομάδες ορειβατών και πεζοπόρων που επισκέπτονται το βουνό των Κενταύρων (τηλ.**24280 96.424**).

Από το 1990 ο Όμιλος στεγάζεται σε ιδιόκτητα γραφεία επί της οδού του Βόλου, **Σόλωνος 2**, 2ος όροφος, γραφείο Β 18, τηλέφωνο επικοινωνίας: **24210 24.290** με ώρες λειτουργίας: 10 - 12 το πρωί και 6

- 8 το απόγευμα, κιν: **6976 904.236**.

Η παρουσία του Ομίλου στο διαδικτυο είναι έντονη με site (<http://dhost.info/panvolou>), blog: (<http://panvolou.blogspot.com>) και facebook (<http://www.facebook.com/pages/-/50325136794>) με φωτογραφικό υλικό από τις πορείες μας, το πρόγραμμα εξορμήσεων και πληροφορίες για το καταφύγιο των Χανίων.

Σ' όλη ειούτη την περιοχή που περνάει το μονοπάτι, από το Βένετο μέχρι την Παλιά Μιτζέλα, σπάνια συναντιάς άνθρωπο. Είναι μια περιοχή άγρια και έρημη. Από την επάνω μεριά, προς το βουνό, δάση ατέλειωτα με οξιές, αγριοκαστανιές, ρείκια, πουνράρια και κουμαριές, σκεπάζουν τις ράχες και τις ρεματιές, που κατεβαίνουν μέχρι τις αφιλόξενες ακτές. Από την κάτω μεριά το Αιγαίο, αγριεύει και σαν θεριό ορμάει και χτυπιέται στις βραχώδεις ακτές, που αντιστέκονται καρτερικά. Κι ανάμεσα στα δυο άγρια αυτά στοιχεία, το δάσος και τη θάλασσα, πορεύεται ήρεμο, σιωπηλό, μοναχικό το μονοπάτι και τραβάει άσφαλτα στον προορισμό του. Χαρά σ' αυτούς που θα' χουν το κουράγιο να το περπατήσουν».

13:55'. Μετά από στάση 40 λεπτών εγκαταλείπουμε την ακτή. Ακολουθούμε για μερικά λεπτά την κακοτράχαλη κοίτη μιας ρεματιάς. Μετά ξαναρχίζει το μονοπάτι, ανηφορικό, με καλή χάραξη και σήμανση στην πυκνοδασωμένη πλαγιά. Ανεβοκατεβαίνουμε σε διαδοχικά υψώματα και αντίστοιχες ρεματιές. Είναι μια πορεία δύσκολη, σε έδαφος πετρώδες, ολισθηρό.

15:15'. Φτάνουμε σε βραχώδες ύψωμα, πάνω από άγριο φαράγγι. Η θέα είναι επιβλητική σε θάλασσα και στεριά. Στα ΒΔ διακρίνουμε το ίχνος ενός χωματόδρομου που ανηφορίζει προς το αθέατο Βένετο. Ειν' ένας δρόμος από παλιά γνωστός, που καταλήγει σε μια δυσπρόσιτη ακτή. Είναι φανερό ότι πλησιάζουμε. Απλά ο χωματόδρομος, αν και μοιάζει πολύ γειτονικός, στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου κοντά. Μεσολαβούν δυο χαράδρες, η μια θεόστεγνη κι η άλλη με αρκετό ολοκάθαρο νερό. Μεσολαβεί κι ένα γυμνό οροπέδιο με μαντρί. Εδώ η σήμανση δεν είναι ιδιαίτερα σαφής. Με λίγη παρατηρητικότητα εντοπίζουμε ξύλινη πινακιδούλα με χαραγμένη την λέξη «Βένετο», σε κορμό δέντρου. 100 μέτρα πιο κάτω ξεχωρίζει η όρθια πινακίδα που δείχνει το μονοπάτι.

Αθάνατα Πηλιορείτικα καλντερίμια. Όσα απόμειναν αλώβητα δηλαδή, από τις (εκαυχρονοιστικές» και «εξωραϊστικές» τάσεις των βαρβάρων νεοελλήνων. Είναι αληθινή ευτυχία ν' αντηχούνε τα βήματά μας πάνω σ' αυτά τα λίθινα έργα των παλιών μαστόρων.

ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΠΟΥΡΙ - ΒΕΝΕΤΟ

Σύλλογος Ελλήνων Ορειβατών Θεσσαλονίκης

Ο **Σ.Ε.Ο.** (Σύλλογος Ελλήνων Ορειβατών) Θεσσαλονίκης, ιδρύθηκε το **1957** και δραστηριοποιείται επιτυχώς μέχρι σήμερα στον χώρο της ορειβασίας. Στόχοι του ΣΕΟ είναι η διάδοση και ανάπτυξη της ορειβασίας σε όλες τις μορφές και η μύηση των μελών και των φίλων του, στην ομορφιά του βουνού και της φύσης γενικότερα. Εκπαιδεύει νέους στην αναρρίχηση και το χειμερινό βουνό, πραγματοποιεί τακτικές ορειβατικές αναβάσεις και διασχίσεις και διοργανώνει αποστολές στα ψηλά βουνά του εξωτερικού.

Διαθέτει δύο καταφύγια. Το ένα βρίσκεται στον ορεινό όγκο του **Χορτιάτη** στα **1000 μ.** και το άλλο το οποίο είναι και το ψηλότερο των **Βαλκανίων (2700 μ.)**, στο **Οροπέδιο των Μουσών**, στον **Όλυμπο**. Το συγκεκριμένο καταφύγιο είναι το μοναδικό, τουλάχιστον στον ελληνικό χώρο, που χρησιμοποιεί για την λειτουργία του αποκλειστικά πράσινη ενέργεια (ηλιακή και αιολική).

Από το **1974** εκδίδει, το καταξιωμένο πλέον, τριμηνιαίο περιοδικό **«ΟΛΥΜΠΟΣ»** με πολλά και ενδιαφέροντα άρθρα, ορειβατικού και φυσιολατρικού περιεχομένου.

Για την πληρέστερη και άμεση ενημέρωση των μελών και των φίλων του ο Σ.Ε.Ο έχει δημιουργήσει την ιστοσελίδα **www.seoreivatou.gr** στο διαδίκτυο, στην οποία μπορεί κανείς να βρει μεταξύ άλλων το πρόγραμμα των ημερήσιων και πολυήμερων εξορμήσεων, την δράση και την ιστορία του συλλόγου, φωτογραφικά άλμπουμ, και μια πλειάδα διαδρομών καταγεγραμμένων με G.P.S.

Η διεύθυνση του Σ.Ε.Ο είναι η ακόλουθη:
Πλατεία Αριστοτέλους 5
54624 Θεσσαλονίκη
Τηλ. **2310 224710**

16:35'. Τα πολύωρα ολισθηρά, πετρώδη εδάφη, τελειώνουν. Βγαίνουμε οριστικά απ' τα πυκνοδασωμένα μονοπάτια, πατάμε στον χωματόδρομο. Ο ανήφορος είναι επίμονος και μακρύς. Στ' αριστερά του δρόμου συναντάμε ένα μαντρί. Μας χαιρετάει πρόσχαρα ο βοσκός.

-Έρχεστε απ' το Φλαμούρι;

-Όχι, απ' το Πουρί.

-Α, είναι μακρύς δρόμος. Τώρα, φτάσατε όμως. Σ' ένα δεκάλεπτο είστε στο χωριό.

Αποδείχθηκε πολύ αισιόδοξη η εκτίμηση του βοσκού. Προφανώς για να μας δώσει κουράγιο. Χρειαζόμαστε τουλάχιστον 20 λεπτά ως τα πρώτα σπίτια κι άλλα 10 ως την πλατεία του χωριού. Η ώρα είναι **17:45'**. Έχουμε συμπληρώσει εννιάμιση ώρες στο δρόμο από τις οποίες, οι ώρες καθαρής πορείας είναι **οχτώμιση** ακριβώς.

Μετά από πέντε χρόνια η πλατεία του Βένετου φέρνει στο νου πολλές ευχάριστες αναμνήσεις. Αλλά και μια ακατανίκητη επιθυμία για μια λιγότερη στάση, ένα τσιπουράκι, έστω και λιτό. Είμαστε τυχεροί. Απόγευμα Κυριακής ο **Γιάννης**

Κολέτσιος χαλαρώνει στο μαγαζί του, μετά την μεσημεριάτικη εισβολή των θαμώνων, ντόπιων και ξένων. Κάνει ο μαγαζάτορας να μας πιάσει την κουβέντα.

-Βιαζόμαστε Γιάννη, το λεωφορείο μας περιμένει.

Με αστραπιαία ταχύτητα φέρνει ο Γιάννης τα τσίπουρα, ετοιμάζει λιτά μεζεδάκια, που τούτη την ώρα μοιάζουν με λιχουδιές. Πίνουμε το παγωμένο, βουνίσιο νερό του Βένετου. Είναι πολύ επιθυμητό μετά την εξάντληση των αποθεμάτων μας, τόση ώρα πριν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην είσοδο του χωριού το λεωφορείο μας περιμένει με αναμμένη την μηχανή. Τα μέλη των δυο ομίλων, του **Σ.Ε.Ο.** και του **ΠΑΝΑ** είναι ήδη στις θέσεις τους, αδημονούν ν' αρχίσει το νυχτερινό ταξίδι ως τα Χάνια. Είναι διάχυτη μια εύθυμη ατμόσφαιρα, ορατή στις συζητήσεις, στα

Υγρά δάση και λάσπη. Τους θερινούς μήνες τα πάντα είναι πολύ διαφορετικά.

χαρούμενα πρόσωπα όλων. Που, αν και συνηθισμένοι οι περισσότεροι σε μεγάλες πορείες, δεν κρύβουν την ικανοποίησή τους για τη διάσχιση του μακρύτερου, του πιο απαιτητικού πληορείτικου μονοπατιού.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- (1) ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ, τεύχος 53, ΣΕΠ-ΟΚΤ. 2006.
- (2) Χαρατσής Ν., «Οδηγός Πηλίου για περιπατητές», σελ. 44, Βόλος 1995.
- (3) «Το Πουρί. Το πολύδροσο χωριό του Πηλίου».
- (4) «ΠΗΛΙΟ, αναδρομές-καμιοί-εξομολογήσεις», 2010.
- (5) Χαρατσής Ν., οπ.π. σελ. 47.
- (6) «ΠΗΛΙΟ», οπ.π. 66. 41-42.
- (7) «ΠΗΛΙΟΝ ΟΡΟΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ», σελ. 125.
- (8) «Οδηγός Πηλίου για περιπατητές», σελ. 45.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Λιάπης Κώστας, «Πήλιον Όρος ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ», Ζαγορά 2001.
- Λιάπης Κώστας, «Τα Παλιόκαστρα του Πηλίου», Βόλος 2010.
- Λιάπης Κώστας, «ΠΗΛΙΟ αναδρομές, καμιοί, εξομολογήσεις», Βόλος 2010.
- Διαμαντάκος Νίκος, «Το Πουρί. Το πολύδροσο χωριό του Πηλίου», Βόλος 1997.
- Χαρατσής Νίκος, «Οδηγός Πηλίου για περιπατητές», Βόλος 1995.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε θερμά:

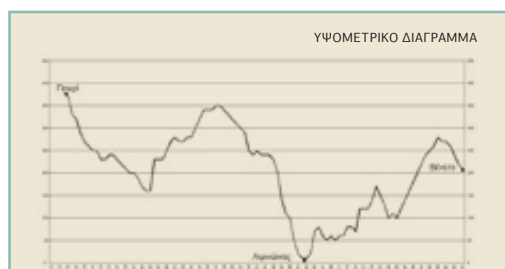
- Τον Φυσιολατρικό Όμιλο Βόλου ο «**Παν**» και προσωπικά τον Γεν. Γραμματέα **Γιάννη Προκοπίου**.
- Τον **Σ.Ε.Ο.** Θεσσαλονίκης και προσωπικά τους **Ανέστη Γιαννικόπουλο** και **Θανάση**

Μπαλατζή, Πρόεδρο και Γεν. Γραμματέα αντίστοιχα του Συλλόγου.

-Τον **Θαν. Μπαλατζή** για την καταγραφή των δεδομένων του GPS.

ΧΑΡΤΗΣ

Βόρειο Πήλιο - Μαυροβούνι 1:50.000, Anavasi.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ

- Αφετηρία:** Χωριό Πουρί, ΒΑ Πήλιο, υψ. 375μ.
- Τερματισμός:** Χωριό Βένετο, Β Πήλιο, υψ. 215μ.
- Υψομ. Διαφορά Ανόδου:** 775μ.
- Υψομ. Διαφορά Καθόδου:** 800μ.
- Σύνολο Υψομ. Διαφορών:** 1.575μ.
- Μήκος διαδρομής:** 21χλμ.
- Χρόνος χωρίς στάσεις:** 8.5-9 ώρες
- Διαδρομή:** Πολυποικιλία, με ρεματιές, ξέφωτα, πυκνά δάση, χωματόδρομους, καλντερίμια.
- Βατότητα:** Μεικτή, από εύκολη έως μετρίως δύσκολη, ανάλογα με την κατάσταση και την κλίση του εδάφους,
- Κλίσεις:** Μέτριες. Συχνές αναβάσεις και καταβάσεις.
- Αξιοθέατα:** Πυκνά δάση, κατά τόπους λιθόστρωτα καλντερίμια, πλούσια νερά, πέτρινο γεφύρι, εξαιρετική παραλία Λιμνιών, γραφική πλατεία Βένετου στον τερματισμό.
- Παρατηρήσεις:** Εξαιρετική δουλειά διάνοιξης και σήμανσης του μονοπατιού, μεγάλη ποικιλία τοπίων.
- Μειονεκτήματα:** Μακρυά και κουραστική διαδρομή, τραχύ κατά τόπους έδαφος και υψηλή ολισθηρότητα σε περίπτωση βροχοπτώσεων.

